

Chương 448: Thảm Hoạ Cổng (2) - Giải Cứu Ma Vương (2) - Quyết Tâm Của Ellen Artorius
(Số từ: 3234)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:56 PM 31/05/2023

—Một vài ngày trước.

Sau bữa sáng, Harriet bị kéo vào phòng của Liana, nơi cô không thể không nghe một câu chuyện gây sốc.

"Reinhardt... không tham gia?"

"Đúng vậy."

Cuộc tấn công vào Công tước Grantz của Ma vương.

Liana biết đó không phải là do cuộc tấn công của Ma vương, và do đó, đó không phải là điều mà Reinhardt đã lên kế hoạch.

"Gần đây tớ cũng mới phát hiện ra. Nó có vẻ rất lạ nên tớ nghĩ mẹ đã tiếp tục tìm hiểu."

"Tớ hiểu... rồi... chuyện gì đã xảy ra?"

"Đế chế là người đã giết cha tớ."

"...Cái gì?"

—Mẹ của Liana, Yelena de Grantz, không có quan hệ tốt với chồng. Tuy nhiên, cô không thể thoát khỏi cú sốc trước cái chết của chồng mình.

Tại sao Ma Vương lại phải làm như vậy?

Tại sao ở nơi đó, và tại sao hẳn ta phải giết chồng cô?

Nữ công tước xứ Grantz không có lựa chọn nào khác ngoài việc biết bản chất của chồng mình và mọi thứ về anh ta hơn bất kỳ ai khác.

Sau cuộc điều tra lâu dài và kỹ lưỡng của chính mình, cô phát hiện ra chồng mình đã dính líu vào chuyện gì.

Với ai, ở đâu và làm gì khi chết.

Vì vậy, cô nhận ra rằng Ma Vương không có lý do gì để làm một việc như vậy.

Tại sao Đế chế lại không hào hứng với cuộc điều tra như vậy?

Qua những tình tiết này, Yelena de Grantz phát hiện ra rằng vụ việc này là âm mưu của chính Đế chế.

Và bà nói với con gái mình, người luôn bị ám ảnh bởi việc báo thù Ma vương, rằng kẻ thù thực sự không phải là Ma vương mà là Đế quốc.

Đế quốc không chỉ giết Công tước Grantz mà còn đổ tội cho Ma Vương.

Liana không thể làm gì được.

Ma vương là một kẻ thù ít người biết đến và đáng gờm, nhưng Đế chế là một kẻ thù rõ ràng và áp đảo.

Hoàng tử và Công chúa là bạn học của cô, và mặc dù cô có thể làm hại họ nhưng Liana không muốn hài lòng với điều đó.

Cô ấy muốn hạ bệ Đế chế.

Cô muốn lật bỏ bộ mặt dày của tên Đế Quốc đã giết cha mình và đến dự tang lễ với vẻ mặt bình tĩnh.

Đầu tiên, cô phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Cô nghĩ mình cần hợp lực với một thế lực hùng mạnh có thể lật đổ Đế chế chứ không chỉ bằng sức mạnh của bản thân.

Và cô phát hiện ra rằng Reinhardt là Ma vương.

Gạt sự thật gây sốc sang một bên, Liana nhìn thấy khả năng đó.

Nếu cô ấy gia nhập lực lượng với Ma vương, cô ấy có thể hạ bệ Đế chế.

Nhưng Reinhardt sắp chết.

"Tớ phải cứu Reinhardt, bất kể điều gì xảy ra."

Nếu Ma vương chết, khả năng sụp đổ của Đế quốc sẽ biến mất.

Vì vậy, thay vì bị sốc trước thực tế trước mắt, Liana tập trung vào điều cô cần làm trước tiên để trả thù.

"Harriet, cậu định làm gì?"

Harriet không nói nên lời trước câu hỏi của Liana.

Hành động khó hiểu nhất và đáng buồn nhất của Ma vương là thế.

Cái chết của Công tước Grantz do cuộc tấn công của Rajeurn.

Bất kể lý do là gì, tại sao anh ta phải giết cha của Liana? Ngay cả khi có một lý do chính đáng, liệu cô ấy có hiểu không?

Đó là những gì Harriet đang nghĩ.

Nhưng hóa ra đó là âm mưu riêng của Đế quốc. Mặc dù cô ấy không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra với cuộc tấn công tiếp theo của Giáo phái Ma thần, nhưng ít nhất có một điều chắc chắn.

Reinhardt không liên quan đến cái chết của cha Liana, Công tước Grantz.

Ngược lại, anh ta đã bị đóng khung.

Không có nhiều thời gian.

Không biết khi nào Reinhardt sẽ bị Đế chế giết.

Họ muốn tin vào Reinhardt.

Với mong muốn tin tưởng, không cần nhiều bằng chứng để đạt được sự chắc chắn.

“Tớ không biết phải làm gì, nhưng...”

Họ chọn tin vì họ muốn thế.

Họ không biết làm thế nào để làm điều đó hoặc nếu nó có thể.

Chỉ có hai người bọn họ, không biết có thể làm được cái gì, thất bại chính là chết.

“Tớ sẽ thử với cậu.”

Biết rằng đó là quyết định không thể thay đổi, Harriet quyết định cứu Reinhardt.

***

—Và bây giờ.

Thời gian dành cho Harriet và Liana rất ngắn, nhưng họ có kế hoạch của riêng mình.

Tuy nhiên, khi các thiên thạch bắt đầu rơi xuống từ bầu trời và tiếng gầm của một con quái vật không xác định được nghe thấy bên ngoài Temple, họ không thể không nhận ra rằng có điều gì đó bất thường đang xảy ra.

Họ buộc phải lựa chọn.

Liệu Reinhardt có thực sự là Ma Vương độc ác gây ra tất cả những điều này.

Liệu họ có nên tin tưởng Reinhardt bất chấp những sự kiện này xảy ra hay không.

Liana chọn trả thù, trong khi Harriet chọn tin rằng Reinhardt vô tội.

Mọi kế hoạch đều sụp đổ, nhưng bằng cách nào đó, Reinhardt, người đã trốn thoát cùng Olivia Lanze, đã gia nhập Liana.

Bây giờ mọi kế hoạch đã sụp đổ, họ phải thích nghi và đối phó với mọi tình huống.

*Kuuwoong!

Thiên thạch va chạm với kết giới phía trên Temple, tạo ra một làn sóng xung kích lớn làm rung chuyển mặt đất.

Những kẻ truy đuổi đã bị đánh gục bởi tia sét của Liana, nhưng họ không chết.

Cơ thể họ vẫn đang co giật, cố gắng đứng dậy bằng cách nào đó.

Khi Harriet đưa tay ra, mặt đất bắt đầu nâng lên như bị xé toạc và đổ xuống các hiệp sĩ của Shanapell.

*Kuuruuruung!

Ngay lập tức, các hiệp sĩ bị chôn vùi dưới đồng đồ nát như thể họ bị bao phủ bởi một núi đá.

Harriet, người đã chạy ra khỏi con hẻm, lao đến chỗ Reinhardt, người không thể hiểu được tình huống do sự xuất hiện đột ngột của Liana và Harriet gây ra, và nắm chặt tay cô ấy.

“Em không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng... em không biết, nhưng...”

Do tình huống không thể kiểm soát và địa ngục đang diễn ra, Harriet đã nghẹn ngào.

Cô tin tưởng Reinhardt.

Và kể từ giờ phút này, cô phải nói lời tạm biệt với tất cả mọi người trừ những người có mặt tại đây.

Cha cô.

Mẹ cô.

Các anh trai của cô ấy.

Bạn cùng lớp của cô ấy.

Cô ấy phải từ bỏ địa vị Công chúa của Saint-Owan và mọi thứ cô ấy có, những gì cô ấy nên có và mọi thứ cô ấy biết.

Cô ấy sẽ đặt cược mọi thứ vào việc tin tưởng Reinhardt.

“Em... em sẽ tin tưởng anh...”

Harriet không biết liệu điều này có xứng đáng hay đó là điều đúng đắn nên làm.

“Anh muốn cứu tất cả mọi người. Đây... không phải là những gì anh muốn làm... Em sẽ tin điều đó...”

Cô quyết định tin lời Reinhardt rằng anh muốn cứu tất cả mọi người.

Vì vậy, vào thời điểm này khi nhiều người đang quay lưng lại với Reinhardt, Harriet hy vọng rằng cô ấy có thể là sức mạnh của Reinhardt và quyết định đứng về phía anh ấy.

“Đi thôi, Reinhardt.”

Olivia dẫn đường.

Có thể nghe thấy âm thanh của các Swordmasters của Shanapell, bị chôn vùi dưới một đồng đá, xuyên qua đồng đồ nát.

Người ta có thể nói rằng những con quái vật thực sự là con người.

Đối mặt với một cuộc khủng hoảng cánh cổng xứng đáng với sự hủy diệt của thế giới, con người cuối cùng đã chinh phục được những con quái vật và xây dựng lại nền văn minh.

Không phải những người như vậy thực sự là quái vật sao?

*Thud! Thump!

Con người rất mạnh mẽ.

Mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì trên thế giới này.

Mạnh hơn bất kỳ chủng tộc nào khác.

Con người là đáng sợ nhất và mạnh mẽ nhất.

***

Tình hình ở Temple có phần khả quan hơn.

"Này, cậu! Chuyện gì đang xảy ra thế này?! Chúng ta đã có kế hoạch của mình, nhưng với tình hình như thế này, tớ thậm chí không thể biết được đó là gì...!"

Liana nhìn lên trận mưa sao băng đổ xuống từ bầu trời và hỏi tôi, sự kiên nhẫn của cô ấy đang cạn dần.

"Tớ sẽ giải thích sau!"

Nhưng bây giờ không có thời gian để nói chuyện.

Các thiên thạch đang rơi xuống, nhưng kết giới của Temple đã chặn hầu hết chúng, và trong khi các sinh viên la hét và chạy trốn, lũ quái vật không hung hãn như ở bên ngoài Temple.

Các hiệp sĩ của Shanapell lại đuổi theo chúng tôi.

"Senpai! Cùng tôi đi!"

"Argh! Tốt thôi!"

Vì Liana là người kém sức khỏe nhất nên Olivia miễn cưỡng bế cô ấy, mặc dù cô ấy rất khó chịu.

*Bang! Crash!

Ma pháp tấn công của Quân đoàn Pháp sư Hoàng gia đang được sử dụng cho chúng tôi, nhưng Harriet đang đối phó với chúng.

Nếu chúng ta chạy, đi đâu?

Chúng ta đi đâu và làm gì?

Tôi có thể là Ma Vương.

Nhưng Olivia, Liana và Harriet có thể sẽ không bao giờ trở lại được thế giới loài người.

Mặc dù không phải lúc để nghĩ về tương lai, nhưng tôi không thể không nghĩ về nó.

Tôi phải chịu trách nhiệm với họ như thế nào đây?

Điều tốt là tất cả các lực lượng có khả năng chiến đấu đều ở bên ngoài Temple.

Chúng tôi không thể trèo qua những tòa nhà bị sập nên phải tìm đường vòng. Liana đang chặn đường truy đuổi của các Swordmasters, và Harriet dựng kết giới để chống lại họ.

"Ugh... Hah..."

Harriet, cuối cùng, có những hạn chế về thể chất, và có vẻ như cơ thể cô ấy bắt đầu căng thẳng.

Chúng tôi chỉ cần đi qua Cổng Temple.

Một khi chúng tôi vượt qua nó, chúng tôi phải dịch chuyển đến một nơi nào đó để trốn thoát.

Nếu chúng tôi gặp bất kỳ Chúa tể ma cà rồng nào của Hội đồng bên ngoài Temple, chúng tôi có thể thoát khỏi Thủ đô Hoàng gia bằng [dịch chuyển tức thời].

Liệu Sarkegaar, Lucynil, Loyar và Epinhauser có an toàn không?

Chắc chắn, Eleris phải gây ra cuộc khủng hoảng cổng này.

Eleris có ổn không?

Cô ấy đã nghĩ gì khi kích hoạt Akasha, và bây giờ cô ấy đang cảm thấy thế nào.

Chỉ có những ý nghĩ về những điều khủng khiếp lấp đầy đầu tôi.

Và trong khi bằng cách nào đó chúng tôi xoay sở để chống lại sự truy đuổi, chúng tôi đã đến được lối vào chính của Temple.

Chúng tôi chỉ cần phá vỡ cánh cửa đó.

Ở phía trước, tôi có thể thấy Ellen, khoác trên mình chiếc áo choàng lửa, tay cầm một thanh kiếm đen như mực.

"..."

Ellen Artorius cản đường chúng tôi, chặn lối đi của bốn người chúng tôi.

Như thể cô ấy là một người gác cổng.

Ellen đang cản đường chúng tôi.

Tôi không biết làm thế nào cô ấy đi trước chúng tôi.

Nhưng có một điều chắc chắn là Ellen đang chặn đường chúng tôi.

Trên hết, thanh kiếm đó.

Nó có vẻ giống như Lament, nhưng thanh kiếm đen bây giờ có một luồng khí đáng ngại hoàn toàn khác.

"Tránh ra. Cô đang cố gắng trở thành một trở ngại cho đến cuối cùng?"

Olivia lườm Ellen, nghiến răng.

Liana cắn môi khi nhìn Ellen.

Vào thời điểm đó, tất cả chúng tôi đều cảm nhận được điều đó.

Cho dù bốn người chúng tôi có làm gì đi chăng nữa, chúng tôi cũng không thể vượt qua được Ellen Artorius.

Đó gần như là một trực giác bản năng.

[Tăng cường sức mạnh ma thuật] xung quanh cơ thể của Ellen giờ đây mang một cảm giác hoàn toàn khác.

Ellen đã trở thành Swordmaster? Khi nào? Làm sao?

Nhưng nếu Ellen, người nắm giữ Lament giờ đã tối tăm, cố gắng ngăn cản chúng tôi, thì rõ ràng là không ai trong chúng tôi có thể chống lại cô ấy.

Hắc kiếm của Ellen mạnh hơn của Olivia.

Áo choàng của Thần Mặt trời sẽ chặn tia sét của Liana.

Ma pháp của Harriet sẽ không thể chọc thủng phòng thủ của Ellen.

Và vì Ellen có khả năng chống lại [sức mạnh siêu nhiên], nên [Thần Ngôn] của tôi cũng không có tác dụng với cô ấy.

Ellen, với vẻ mặt điềm tĩnh, lặng lẽ nhìn tôi.

Cầm Áo choàng của Thần Mặt trời và một thanh kiếm đen trông như đã đánh cắp một sợi dây của màn đêm, Ellen hỏi tôi.

"Reinhardt. Chỉ trả lời một điều thôi."

"...Nói đi."

Ellen hít một hơi thật sâu và nhìn tôi.

"Tại sao anh không nhận nó?"

Nghe những lời đó, tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

"Đáng lẽ anh nên chấp nhận nó."

Ba người còn lại không biết cô đang nói về cái gì. Chỉ có tôi biết.

—Áo choàng của Thần Mặt Trời, Lapelt.

Tại sao tôi không chấp nhận nó.

"Đáng lẽ anh nên chấp nhận nó. Rõ ràng."

Nếu anh là Ma vương, và anh đã lợi dụng tôi suốt thời gian qua.

Anh không nên bỏ lỡ cơ hội có được ba Thánh tích?

Có vẻ như đây là câu hỏi cuối cùng của Ellen.

Ở địa ngục này, nơi những người theo tôi đang cố gắng phá hủy thế giới để cứu tôi, và các thiên thạch đang rơi xuống Temple.

Trong một tình huống mà chắc chắn rằng những người theo tôi đã gây ra chuyện này.

Có vẻ như Ellen đang cố tin tưởng tôi lần cuối.

Bốn người chúng tôi phải rời Temple.

Có lẽ, không bao giờ trở lại.

Tôi nhìn vào Lament đã thay đổi.

Một thanh kiếm mang ý nghĩa của [Tôi rèn tròn nước mắt].

Trong nỗi buồn, Lament đã có được một sức mạnh vô danh.

Đó là một thanh kiếm với điềm báo rằng nó có thể cắt xuyên qua bất cứ thứ gì.

Nếu nỗi buồn làm cho Ellen mạnh mẽ hơn.

Nếu đó là những gì nó cần để sống sót trong địa ngục này, trong thảm họa đến quá sớm này.

Ellen có phải tiếp tục buồn không?

Không, ngoài nỗi buồn đó.

Lẽ ra cô ấy phải ghét tôi, để có thể sử dụng sức mạnh thực sự của Áo choàng của Thần Mặt Trời, thứ thể hiện qua sự căm ghét?

Trong trường hợp đó.

Tôi có nên cố tình nói dối Ellen không?

"Tôi....."

"KHÔNG."

Khi tôi định nói điều gì đó, Ellen lắc đầu.

"Tôi chỉ... không muốn nghe thôi."

Ellen nhìn tôi.

"Có vẻ như anh sẽ nói dối một lần nữa."

Cô lắc đầu như thể cô không muốn nghe điều gì đó đau lòng.

"Nếu là như vậy, tôi chỉ là không muốn nghe."

Ellen nhìn tôi.

Không, ánh mắt của cô xa hơn một chút.

Khi tôi nhìn lại, Swordmaster của Shanapell đang tiếp cận tôi.

"Đi đi, Reinhardt."

—Bước ngoặt lịch sử.

Bây giờ tôi có thể thấy rõ bước ngoặt của lịch sử là gì khi tôi không chấp nhận Lapelt.

Lẽ ra tôi đã chết rồi.

Nếu tôi đã nhận được Lapelt từ Ellen.

Tôi đã có thể chết dưới tay của Ellen bây giờ.

Việc tôi không nhận Lapelt vẫn là mối nghi ngờ cuối cùng trong lòng Ellen.

Nó vẫn còn như một niềm hy vọng cuối cùng.

Đó là lý do tại sao Ellen chọn không giết tôi mà đưa ra lựa chọn khác ngay bây giờ.

Trong một tình huống chắc chắn rằng cấp dưới của tôi đã gây ra một thảm họa hủy diệt thế giới, Ellen đã chọn cứu tôi, nguồn gốc, hơn là giết tôi.

Ellen chặn các hiệp sĩ của Shanapell đang đuổi theo tôi khi cô ấy đi ngang qua tôi.

"Cô... Cô muốn làm gì..."

"Không sao đâu."

Ellen ngăn các hiệp sĩ lại và nắm chặt thanh kiếm của mình.

"Tôi sẽ không giết ai cả. Không ai cả."

Ellen nói rằng cô ấy sẽ không giết, không phải là cô ấy sẽ không chết, chống lại các Swordmaster của Shanapell.

Có vẻ như Ellen tin rằng cô ấy có thể chế ngự tất cả chúng.

"VẬY nÊN, ĐI ĐI."

Chúng ta có thể gặp lại nhau không?

Điều đó có thể không?

Nếu chúng ta gặp lại nhau.

Nó có thể giống như trước đây?

"Từ đầu đến cuối đều là lỗi của tôi."

Cô ấy đang hối hận sao?

Giá như cô ấy tin tưởng tôi sớm hơn một chút, hoặc nói ra trước khi mọi chuyện thành ra thế này.

Cô ấy có nghĩ rằng điều này sẽ không xảy ra không?

"Xin lỗi đã không thể tin tưởng anh."

Cũng như tôi nghĩ sự cố Cổng sẽ không xảy ra nếu tôi không làm gì cả.

Ellen nghĩ rằng nếu cô ấy không làm gì thì chuyện này đã không xảy ra, và nếu cô ấy tin tưởng tôi thì chuyện này đã không xảy ra.

Có vẻ như cô ấy cũng đang nghĩ giống tôi.

Ellen nhìn lại tôi lần cuối.

Không chỉ tôi mà cả Olivia, Liana và Harriet nữa.

Cô ấy nhìn mọi người một lượt.

Trong tình huống này, nhìn thấy những người sẵn sàng theo tôi vì họ tin tưởng tôi.

Nhìn thấy những người khác đã làm những gì cô ấy không thể làm trước cô ấy.

"Tôi... không xứng để yêu anh."

Cô ấy đã không tin tưởng tôi vào thời điểm quan trọng nhất.

Đó là lý do tại sao nó thành ra như thế này.

Vì vậy, Ellen dường như đã thề sẽ không cho phép mình có tình cảm với tôi.

Bỏ lại những lời đó, Ellen chạy về phía các hiệp sĩ của Shanapell đang đuổi theo chúng tôi.

Chúng tôi cần phải rời đi.

Ellen sẽ ở lại đây để chặn đường truy đuổi của tôi.

Chúng tôi phải sống.

Em và anh.

Chúng tôi không biết khi nào và trong hoàn cảnh nào chúng tôi sẽ gặp lại nhau. Chúng tôi không biết tình hình sẽ như thế nào.

Ngay cả khi tương lai duy nhất còn lại cho chúng tôi là nơi chĩa kiếm vào nhau.

Ước gì không ai trong chúng tôi chết cho đến lúc đó.

Tôi chạy về phía lối vào của Temple.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading